

Arrest

nr. 312 482 van 4 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 mei 2024.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse afkomst te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 24 augustus 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit de elementen die voorhanden zijn (Italiaanse verblijfstitel, Italiaans reisdocument en brief van Italiaans Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 22/02/2023) blijkt dat verzoeker als vluchteling werd erkend in Italië.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Italy 2022” (update 2023)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat hij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoeker.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoeker zijn verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoeker slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Hij betwist weliswaar in zijn verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot zijn persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Italië wordt vastgesteld. Door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van zijn beschermingsverzoek.

5. De Raad wijst erop dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt, blijkt uit verzoekers verklaringen dat zijn inspanningen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië te doen gelden enigszins beperkt waren.

De houding en het handelen van verzoeker duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Italië een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Dit blijkt nu hij vrijwillig vroegtijdig het opvangcentrum heeft verlaten en dat hij meermaals één tot vier maanden bij familieleden in Oostenrijk en Duitsland spendeerde (CGVS, p.6, 8 en 11). De commissaris-generaal merkt terdege op dat dit verzoekers kansen om een job te vinden in Italië aanzienlijk beperkt. Verder blijkt ook uit verzoekers verklaringen dat hij beperkte pogingen heeft ondernomen om huisvesting of werk te zoeken in Italië. De commissaris-generaal

stelt terdege vast: "Voorts zou u zich bij veel jobkantoren geregistreerd hebben, maar u herinnert zich slechts de naam van één kantoor en u legde geen enkel bewijs neer van uw registraties (CGVS, p. 13). Er was voorts een plaats waar men kleding en scheermesjes schonk, maar u deed geen beroep hierop omdat u er niet van hield (CGVS, p. 12)." Door in het verzoekschrift louter zijn verklaringen van het persoonlijk onderhoud te herhalen dat hij 'op straat liep' om werk te zoeken en 'via gratis wifi te zoeken waar mensen werknemers nodig hadden' (CGVS, p.12), slaagt hij er niet in hier anders over te doen denken.

De Raad wijst erop dat verzoeker in Italië een aantal maanden in een restaurant heeft gewerkt en een woning heeft gehuurd (CGVS, p.7). Toen deze mogelijkheden beëindigd werden, heeft verzoeker nagelaten om beroep te doen op een overheidsinstantie of een overheidsorganisatie om werk of huisvesting te vinden. Hij kreeg regelmatig bijstand van Caritas en het Vaticaan toen hij dakloos werd, waar hij als hulp eten kreeg en zich af en toe mocht douchen (CGVS, p.6-7 en 12), maar ondernam geen andere stappen om hulp te krijgen. Daarnaast had verzoeker in Italië toegang tot medische zorg (CGVS, p.10). Voorts verklaart verzoeker nooit een dokter of psycholoog te hebben geconsulteerd voor zijn mentale gezondheid omdat hij dit niet wou (CGVS, p.11). Door in het verzoekschrift louter te stellen dat de toegang tot de gezondheidszorg in Italië problematisch is, kan verzoeker geen ander licht werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal op basis van zijn verklaringen. Het komt in dit verband bovendien hem toe om de middelen die het recht en zijn status in Italië hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen hij evenwel niet aantoonde. Hij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoeker toont niet aan dat de Italiaanse autoriteiten verzaakt hebben aan hun plicht verzoeker de nodige ondersteuning te bieden om hem zo op weg te zetten naar integratie in de Italiaanse samenleving. Uit het loutere gegeven dat hij er niet steeds of slechts tijdelijk in slaagde werk te vinden of huisvesting te verkrijgen, hij ondernam hiertoe ook slechts beperkte pogingen, kan bovendien niet worden besloten dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten geen werk zou hebben gevonden, noch dat hij door de onverschilligheid van de Italiaanse autoriteiten, en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht is gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waarbij hij niet in staat was om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Gelet op voorgaande, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer verhinderd zou zijn om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Hierbij kan er nog op gewezen worden dat er verscheidene aanwijzingen zijn die wijzen op een zekere zelfredzaamheid en sociaal netwerk om op terug te vallen. Zo blijkt dat verzoeker een aantal maanden gewerkt heeft en een woning heeft gehuurd (CGVS, p.7) en kon hij geld sparen om naar zijn verloofde in Afghanistan te sturen (CGVS, p.7 en 10). De commissaris-generaal stelt verder terdege vast: "Voorts dient gewezen te worden op de vaststelling dat u duidelijk beschikt over een netwerk in Europa, met name uw ouders en oudere zus in Duitsland en uw oudere broer in Oostenrijk, en dat deze familieleden u soms geld stuurden toen u in Italië was, de kosten van uw reizen over en weer van Italië naar Duitsland en Oostenrijk betaalden en de onkosten van uw verblijf bij hen droegen (CGVS, p. 5, 9). U beschikte tevens over middelen om uw vertrek en verdere reis doorheen Europa te bewerkstelligen, u kocht immers het busticket naar België zelf met spaargeld van uw job in het restaurant (CGVS, p. 10). Dit alles getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden." Verzoeker brengt geen elementen bij die hier anders over doen denken.

6. Waar verzoeker aanhaalt dat zijn verblijfstitel in februari 2024 is verstreken en dat zijn reisdocument in maart 2024 verstrijkt, blijkt in casu het volgende.

Volgens de verklaringen van verzoeker en de gegevens in het administratief dossier werd hem de vluchtelingenstatus toegekend in Italië en verkreeg hij er tevens verblijfsdocumenten als statushouder geldig tot februari 2024 (AD CGVS, mappen 5 en 6). Zijn Italiaanse identiteitskaart is geldig tot in maart 2031. De Raad wijst er in dit verband op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklink in het vigerende EU-acquis, waar de richtlijn 2011/95/EU in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat hij Italië heeft verlaten in 2022 en zijn verblijfsvergunning niet langer geldig is, kan niet worden afgeleid dat verzoeker er niet langer over internationale bescherming beschikt. Indien verzoeker van mening is dat er een einde zou gesteld kunnen worden aan zijn verblijfsstatuut omwille van een afwezigheid, of hiertoe een procedure is opgestart, komt het hem toe om dit op afdoende wijze aan te tonen. Het louter in

vraag stellen volstaat niet. Verder liggen er geen stukken voor die er zouden op wijzen dat verzoeker andere stappen heeft genomen om de nodige informatie te bekomen. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat zijn internationale beschermingsstatus in Italië nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Italië en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan de verzoeker toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Italië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen op hem persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat hij, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, zijn Italiaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan zijn internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zou kunnen verlengen of vernieuwen.

Met de verwijzing naar de geciteerde landeninformatie toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad, wijst de Raad erop dat de situatie in Griekenland niet gelijk is aan de situatie in Italië. Verzoekers verweer is dan ook niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

7. Verzoeker is een gezonde jongeman van 27 jaar oud. Hij maakt niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Italië. Waar verzoeker zijn problematische mentale gezondheidstoestand aanhaalt, merkt de commissaris-generaal terdege het volgende vast: "De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw problematische mentale gezondheidstoestand doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). U staafde uw vermeende problematische mentale gezondheidstoestand bovendien op geen enkele wijze. U gaf zelf aan dat u niet gek werd in Italië, maar zei slechts dat u er zich mentaal niet goed voelde omdat u zoals andere mensen een normaal leven wou met een auto, een huis en een goede job (CGVS, p. 11). In Italië en België hebt u nooit een dokter of psycholoog geconsulteerd voor uw mentale gezondheid omdat u dit niet wou (CGVS, p. 11). U had in Italië nochtans wel toegang tot medische zorg (CGVS, p. 10). U verklaarde voorts dat u het momenteel goed stelt (CGVS, p. 1, 11). Dat het u stoort dat andere personen in het opvangcentrum commentaar geven op het feit dat u niet deelneemt aan de ramadan of niet-halal vlees koopt wijst niet op een verhoogde psychische kwetsbaarheid (CGVS, p. 11)."

Verzoeker slaagt er niet in concrete elementen aan te brengen die hier anders over doen denken. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om in concreto aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zouden kunnen laten gelden in Italië. Gelet op het voorgaande, slaagt hij hier niet in.

Met de algemene verwijzing naar de geciteerde landeninformatie en de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Italië, toont verzoeker niet aan dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Italië de vereiste administratieve stappen te zetten om deze (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, tewerkstelling of huisvesting te vinden of eventueel sociale uitkering te genieten, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

8. Verzoeker kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in zijn hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat hij, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Hij maakt niet in concreto aannemelijk dat hij daadwerkelijk verhinderd was om in Italië in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat hij Italië heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoeker verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoeker toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Italië in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoeker maakt zodoende

niet op overtuigende wijze aannemelijk dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat hij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hem in Italië werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoeker in geval van terugkeer naar Italië zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoeker aantoont dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

9. Derhalve lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Italië. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zijn specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

10. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 juni 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1521 legt de eed af en tolkt Pashtou

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP stelt het oneens te zijn met de Raad, ze kon zich niet staande houden in Italië, werd er niet correct behandeld, was ook slachtoffer van racisme ondanks zij haar best deed, ze heeft er een tijdje gewerkt als afwasser, werd evenwel ontslagen door haar werkgever, verloor daardoor haar woonst en ... het is niet omdat het een keer lukte dat dit daarom de volgende keer ook lukt... Ze stond met haar rug tegen de muur, het verwijt dat ze niet genoeg haar best gedaan heeft, aanvaardt ze niet. Ze ging dan ook hulp zoeken bij haar familie in Oostenrijk en Duitsland. De analyse van het CGVS en de Raad betwist ze en ze verwijst naar de situatie in Italië en naar het feit dat ze aangegeven heeft zich mentaal niet goed te voelen en als er hiervan al geen bewijzen voorliggen, heeft dit meer te maken met het niet willen erkennen van die mentale zwakte maar betekent dit geenszins dat dit probleem er niet zou zijn. Daarom vraagt ze de hervorming van de beslissing. VzP stelt dat haar terugsturen naar Italië haar niet vooruit helpt, ze zal er moeten leven op straat, zonder hulp noch bescherming, aan haar lot overgelaten zoals tijdens haar 1ste verblijf aldaar waardoor ze geen andere keuze had dan naar hier te komen.”

5. Verzoeker brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 14 mei 2024.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om op zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker laat dit echter geheel na. Verzoeker beperkt zich immers tot het louter herhalen van elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden.

Verzoeker herhaalt louter zijn eerder afgelegde verklaringen. Met zijn algemene opmerkingen en herhaling dat hij in Italië geen onderdak en geen werk meer had, gaat verzoeker evenmin concreet in op, maar integendeel voorbij aan, de vaststellingen opgenomen in voormelde beschikking.

De verwijzing naar zijn mentale zwakte doet geen afbreuk aan wat hierover in de beschikking wordt gesteld in het (hierboven weergegeven) punt 7.

Er wordt wel degelijk en afdoende rekening gehouden met verzoekers specifieke individuele situatie en alle gegevens van de zaak. Zoals eerder in de beschikking werd aangegeven, komt het verzoeker toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die hem in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien, zodanig zijn dat hij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Italië reeds werd toegekend.

7. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Italië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker verhinderen. Aangezien aan verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker blijft op dit punt in gebreke.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoeker geen elementen naar voor waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend in Italië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET